Sagerne C-372/90 P, C-372/90 P-R og C-22/91 P

Samenwerkende electriciteits-produktiebedrijven NV
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Slettelse«

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 3. maj 1991 2043

Sammendrag af kendelse

Retspleje — ophævelse af appel — sagsomkostninger
(Procesreglementet, art. 69, stk. 3 og 4, og art. 122, stk. 3)

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
3. maj 1991 *

I sagerne C-372/90 P, C-372/90 P-R og C-22/91 P,

Samenwerkende electriciteits-produktiebedrijven NV, Arnhem (Nederlandene), ved advokaterne M. van Empel og O. W. Brouwer, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 8, rue Zithe,

appellant,

* Processprog: nederlandsk.

angående en appel af kendelse om foreløbige forholdsregler afsagt den 21. november 1990 af præsidenten for Retten i Første Instans i sag T-39/90 R, Samenwerkende electriciteits-produktiebedrijven NV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Sml. II, s. 649),

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. J. Drijber, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Berardis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

har

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 14. december 1990 har Samenwerkende electriciteits-produktiebedrijven NV (herefter benævnt »SEP«) i medfør af EØF-Traktatens artikel 168 A iværksat appel af en kendelse afsagt den 21. november 1990 af præsidenten for Retten i Første Instans (Sml. II, s. 649), hvorved en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 2. august 1990 vedrørende en procedure i henhold til artikel 11, stk. 5, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i Traktatens artikler 85 og 86, (EFT 1959-1962, s. 81) (IV/33.539 — SEP/Gasunie) (sag C-372/90 P) ikke blev taget til følge.

2 Kommissionen har ved denne beslutning — som SEP under en sag, der verserer ved Retten, har påstået annulleret — bl.a. pålagt selskabet at fremsende den oprindelige aftale om levering af gas, som det har indgået med det norske selskab Statoil.

3 Ved særskilt processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor samme dag har SEP endvidere fremsat begæring om, at gennemførelsen af Kommissionens nævnte beslutning i medfør af EØF-Traktatens artikel 185 udsættes, indtil Retten har afsagt dom i det for denne verserende annullationssøgsmål, eller — såfremt Domstolen først træffer afgørelse — indtil denne har afsagt endelig dom i appelsagen vedrørende den af Rettens præsident afsagte kendelse om foreløbige forholdsregler (sag C-372/90 P-R).

4 Endelig har SEP ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 23. januar 1991 ex tuto iværksat en yderligere appel af den af Rettens præsident afsagte kendelse. Appellanten har — ud over påstandene om ophævelse af den appellerede kendelse og om, at den begæring om udsættelse af gennemførelsen, der ikke er blevet taget til følge, tages til følge — nedlagt påstand om, at Kommissionen pålægges at tilbagelevere den omhandlede aftale, som selskabet har været forpligtet til at udlevere i henhold til Kommissionens beslutning af 26. november 1990, hvorved der også blev pålagt tvangsbøder i medfør af artikel 16 i Rådets forordning nr. 17, eller at Kommissionen subsidiært pålægges ikke at fremsende en kopi af aftalen til medlemsstaternes myndigheder (sag C-22/91 P).

5 Kommissionen har fremsat sine skriftlige bemærkninger i sagerne C-372/90 P og C-372/90 P-R den 8. januar 1991, og parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 28. januar 1991.

6 Under retsmødet den 28. januar 1991 enedes man om, at parterne senest den 18. februar 1991 skulle meddele Domstolens præsident, om de var nået til enighed, således at appellen kunne hæves.

7 SEP meddelte ved skrivelse indleveret til Domstolens Justitskontor den 18. februar 1991, at selskabet hævede appellen, idet Kommissionen havde accepteret ikke på nogen måde at meddele indholdet af aftalen med Statoil til medlemsstaternes myndigheder, før Retten havde afsagt dom i det af SEP anlagte annullationssøgsmål.

8 Kommissionen meddelte ved skrivelse indleveret til Domstolens Justitskontor den 1. marts 1991, at den ikke havde indvendinger mod, at appellen blev hævet, og nedlagde påstand om, at appellanten blev pålagt at betale sagens omkostninger, idet Kommissionens forhold ikke gjorde ophævelsen berettiget, og SEP's indlevering af de tre ovennævnte processkrifter havde påført Kommissionen unødige omkostninger.

9 Det tages til efterretning, at appellanten har hævet appellen, og sagerne C-372/90 P, C-372/90 P-R og C-22/91 slettes af Domstolens register.

10 For så vidt angår sagens omkostninger, bemærkes, at i henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 3, finder reglementets artikel 69, stk. 4, anvendelse, når en appel hæves. I henhold til denne bestemmelse dømmes den part, der hæver sagen, til at afholde omkostningerne, medmindre den anden parts forhold gør ophævelsen berettiget. Domstolen kan i henhold til reglementets artikel 69, stk. 3, andet led, der også finder anvendelse på appelsager, jf. artikel 118, pålægge endog en vindende part at erstatte de udgifter, som efter Domstolens skøn er påført modparten unødvendigt eller af ond vilje.

11 Der må gives Kommissionen medhold i, at Domstolen ved et annullationssøgsmål, der henhører under Rettens kompetence, kun kan tage stilling til en begæring om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede retsakt ved, at der i medfør af EØF-statuttens 50, stk. 2, iværksættes appel af en af Retten herom truffet afgørelse. Selv om de af SEP indleverede processkrifter derfor forekommer mindre hensigtsmæssige, kan det ikke på denne baggrund fastslås, at de har påført Kommissionen omkostninger unødvendigt eller af ond vilje. Kommissionen har samme dag indleveret to, i det væsentlige enslydende processkrifter og har afgivet mundtligt indlæg i retsmødet. Processkrifterne og indlægget kan imidlertid ikke have påført Kommissionen omkostninger ud over, hvad der er forbundet med en forskriftsmæssig appel.

12 Endvidere bemærkes, at ifølge den appellerede kendelse havde SEP — efter at Kommissionen havde vedtaget beslutningen af 2. august 1990 — gjort denne opmærksom på, at aftalen med Statoil var fortrolig, og havde navnlig fremhævet den

skade, der kunne påføres selskabet, såfremt aftalen i medfør af artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 17 blev fremsendt til medlemsstaternes kompetente myndigheder. Disse myndigheder er i Nederlandene de samme, som er med i ledelsen af Nederlandse Gasunie NV, der er appellantens anden leverandør og konkurrent til Statoil. Det fremgår endvidere af kendelsen, at SEP under behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler for Retten påberåbte sig denne skade til støtte for, at uopsættelighedsbetingelsen var opfyldt. Kommissionen har ved den indgåede aftale netop påtaget sig ikke at påføre SEP denne skade.

13 Selv om appellen og ophævelsen heraf strengt taget ikke beror på Kommissionens forhold, kan den part, der hæver appellen, herefter ikke dømmes til at afholde sagens omkostninger, men disse bør ophæves.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

1) Sagerne C-372/90 P, C-372/90 P-R og C-22/91 P slettes af Domstolens register.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 3. maj 1991.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident